

Jag lämnar din frekvens nu

- Prognos? Jag är ledsen, men enligt den senaste statistiken är mortaliteten - ja det betyder dödlighet - runt nittiofem procent. Den kvinnliga patologen såg ut genom glasdörrarna och försökte fånga sköterskans blick. Förbaskat obehagligt det här.

- Tyvärr, fortsatte hon, är det ingen som helst tvekan om diagnosen.

Hon behärskade sin irritation med svårighet. Kontakten med patienterna skulle skötas på kliniken; hon var vetenskapsman. Egentligen rätt oförskämt att tränga sig in på det här sättet.

- Skivepitelcancer är mycket lätt att bekräfta, lade hon till, och risken för kontamination - ja det betyder förväxling - med andra former är obefintlig. Hon knackade utan rytm med pennan mot bordet. Det var verkligen inte hennes jobb att sitta och förklara cytologisk metodik för korkade patienter.

- Tiden? Ja det är väldigt svårt att säga, sade hon, knappast inom det närmaste halvåret och säkerligen inte mer än två år. Vafan trodde karln? Att hon hade siargåva? Sköterskan kom in och hon reste sig, lättad. Hon följde besökaren till dörren.

- Om ni har några fler frågor så bör ni vända er till kuratorn som kan besvara just kurativa frågor, sade hon.

Han gick direkt från patologens rum till sjukhusets cafeteria och beställde te och ett wienerbröd. Händerna kändes fumlige och han måste vänta flera minuter för att inte spilla när han lyfte koppen. Vid den första tuggan av det läckra bakverket kände han ett stygn av bantningssamvetet. Han började fnittra.

Majsolen hade värmt upp bilen och han öppnade båda dörrarna för att vädra. Han stödde sig mot bakluckan och betraktade en mörk, rätt liten fågel, som ryttlade i en termikblåsa. - Sparvhök eller tornfalk, tänkte han förstrött. Han följde fågeln med blicken tills den försvann bakom sjukhusets tak. Han stod rätt länge utan att komma sig för att stiga in i bilen. Emellertid visste han exakt vad han skulle göra.

Flickan bakom systemdisken var blond med grå ögon och bar bolagets giftgröna rock av nylon med påstickade druvor.

- Jaha tack, sade hon när han tvekade.

- En Johnny Walker, sade han.

- Black eller Red label? frågade flickan utan intresse.

- Black, sade han och skrattade omotiverat.

Flickan tvekade. Var detta synbar berusning? Hon granskade honom några sekunder och hämtade sedan flaskan.

Han parkerade utanför flygklubben och låste bildörrarna. Ur bakluckan tog han flygtrunken och headsetet. I trunken fanns kartor och manualer samt, för första gången, en helflaska Johnny Walker, Black label.

Klubblokalen var en improviserad men - ansågs det - trivsamt tillbyggnad på en hangar från fyrtiotalet. Den putsade tegelväggen med inramade flygfoton gav ett slags Biggleskänsla. Vid expeditionens skrivbord satt alltiallon på halvtid och förde över flygtider från loggböckerna till debiteringspärmen.

- Hallå ska du flyga? sade alltiallon.

- Ja det var meningen, sade han.

- Hörru duru, sade alltiallon med spelad stränghet, om jag inte tar fel står du på minus och då ere flygförbud.

- Det vet du väl, sade han ansträngt, att medlemmar i FFK har ständigt anstånd till löningen.

- OK, OK, sade alltiallon med ett skratt, du kan ta Filip Zäta, den är fulltankad.

Han tittade på svarta tavlan där den lokala VFR-prognosen var textad; det var Cavok med råge.

- Fint väder, sade han.

- Visst, sade alltiallon, molnfritt och vindstilla, då kan till och med du komma upp och ned utan att slå i hjäl dej, ha ha.

Han ringde upp tornet på snabbtelefonen.

- Kan jag få en utpassering på trea sexa nolla? sade han, Filip Zäta med en person.

- Affirmativt, sade tornet, ska du långt?

- Nej, nej, sade han, lokal stjärtsväng, jag beräknar en timme ungefär.

- Bra, vi hörs på radion, sade tornet.

Flyplanet stod ytterst i hangaren. Han kopplade det signalröda handtaget till noshjulet och förvissade sig om att vingpetsarna gick fria från porten. Marken sluttade en aning och han drog lätt ut Cessnan ett trettiotal meter på plattan. Han svängde upp nosen mot vinden och låste parkeringsbromsen.

Flygplatsen var relativt lite trafikerad och verkade just nu nästan öde. Enda undantaget var en flock tofsvipor som övade avancerad flygning vid södra banänden.

Han granskade flygplanet pedantiskt: olja, bränsle, pitotrör, roderlås, dräneringspluggar. Långsamt tog han runt propellern fyra varv för att känna på kompressionen. Han ställde flygtrunken bakom högra framsätet; eftersom han satt till vänster var den då lätt åtkomlig.

Lycomingmotorn var kall och behövde ett par extra snapsar för att starta. Han varmkörde längre tid än som egentligen behövdes och fixerade noga oljetryck och temperatur. Slutligen körde han

fram till holdmärket och gjorde omsorgsfullt de sista kontrollerna. - Vafan väntar du på? sade han till sig själv.

Så begärde han clearance av tornet och taxade ut på banan.

Fastän han gjort flera tusen starter, fascinerades han av transienten när den rusande marken plötsligt förvandlades till ett överkligt modellandskap. Flygplanet slutade röra sig och i stället gled omvärlden förbi som på en stor filmduk. Njutningsfullt inledde han en sväng och styrde genom att känna kroppens tyngd mot sätet.

- Det var start tjugofem, sade tornet, du är klar på kurs och tusen fot eller lägre.

- Filip Zäta, svarade han och tittade automatiskt på klockan.

Han hade funderat på att ringa till jobbet. Titta ut klockan tre ska ni få se på häftigt flyga. Han hade alltid varit lite exhibitionist, ville ha publik. Fast det var väl nästan lite för löjligt nu. Det här angick ingen annan.

Efter en halvtimme hade han fått i sig det mesta av whiskyn och vände tillbaka mot staden. Han sökte efter berusningssymptom, men tyckte bara att han rörde sig långsammare. Magen kändes kall och tom. Oväntat snabbt var han inne i kontrollzonen. Han tryckte på sändarknappen.

- Tornet Filip Zäta, sade han med luddig tunga, var vänlig och ta bort all trafik. Jag avser att suicidera, tillade han och snubblade på sui. - Fast jag ska flyga lite först.

- Filip Zäta repetera, sade tornet mycket tydligt.

- Jag lämnar din frekvens nu, sade han och ställde radion på off. Staticstörningen försvann och bara ett svagt motorljud trängde igenom de läderpolstrade hörselskydden.

Cessnan var inte konstruerad för avancerad flygning, men kunde fås att göra en hel del - om man inte var brysk på rodren. Han började med en låghöjdsrepa framför läns museet. Promenerande människor vände upp sina ansikten och några började springa. Han försökte skratta men munnen var för stel.

På toppen av en hjulning såg han älvarmen glimma till. Bron vid residenset speglade sitt gråstensvalv. Han dök och följde älvens krökning. Den blanka vattenytan krusades av propellerströmmen. Hundra meter från bron förstod han att valvet var för smalt. Han drog upp och missade knappt en lyktstolpe. Han lade sig i en brant sväng på absolut lägsta höjd över vattnet.

Endast en obetydlig ökning av trycket på spaken skulle överstegra flygplanet: en sekund och allt vore slut. Han kunde inte förmå sig att göra det. Varv efter varv vrålade han runt på fullgas. Vänstra vingen låg stundtals en halvmeter över det bruna flodvattnet.

Till slut rätade han upp Cessnan och började förbereda en direktlandning på flygplatsen. Han grät och talade till instrumenten. - Jävla fegpitt, snyftade han gång på gång. När han fick syn på banan tände han landningsstrålkastarna och drog ut förvärmningen. Han tyckte flygplanet kändes instabilt

och försökte koncentrera sig på styrningen.

Flygledaren i tornet var upprörd. Polisen hade ringt och velat veta vad det var för en galning som flög lågt över centrum utan tillstånd. Hans chef hade frågat hur i helvete han ledde flygtrafiken och SAS hade hotat med skadestånd för att han spräckte tidtabellen. Nu stod han och spanade intensivt genom de blåtonade fönstren.

Strålkastarna syntes nu som darrande stjärnor i diset. Tydligen var Cessnan på väg in för att landa. Flygledaren provade ett radioanrop men fick inget svar. Han tog sikte med signallampan och gav grönt ljus.

- Det kommer att dröja innan du flyger igen, det ska jag bli man för, muttrade han.

När flygplanet befann sig över bantröskeln förstod han att något skulle hända. Cessnan var högt över normala glidbanan, farten var för hög och klaffarna infällda.

- Helvete, sade flygledaren och tryckte in den röda larmknappen.

Piloten försökte minska höjd och fart med en S-sväng, men kom för nära marken. Vänstra vingen slog i betongen och flygplanet roterade som ett stort hjul innan det hamnade på rygg. Den tunna aluminiumplåten slets upp och bränslet strömmade ut. Innan planet ens slutat röra sig var det helt övertänt. Cirka en minut senare var brandbilarna framme vid vraket och täckte det med skum.

Not. Cavok = Ceiling and Visibility OK = fint flygväder.

BENGT BERGSTRÖM